WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (trzecia izba)
z dnia 9 listopada 2005 r. *

W sprawie T-275/03

Focus Magazin Verlag GmbH, z siedzibą w Monachium (Niemcy), reprezentowana przez adwokata U. Gürtlera,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), reprezentowanemu przez A. von Mühlendahla, B. Müllera oraz G. Schneidera, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

* Język postępowania: niemiecki.

w której drugą stroną w postępowaniu przed izbą odwoławczą OHIM była:

ECI Telecom Ltd, z siedzibą w Petah Tikva (Izrael),

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej izby odwoławczej OHIM z dnia 30 kwietnia 2003 r. (sprawa R 913/2001-4) dotyczącej postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Focus Magazin Verlag GmbH i ECI Telecom Ltd,

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (trzecia izba),

w składzie: M. Jaeger, prezes, V. Tiili i O. Czúcz, sędziowie,

sekretarz: K. Andová, administrator,

po zapoznaniu się ze skargą i z repliką złożonymi w sekretariacie Sądu odpowiednio w dniu 4 sierpnia 2003 r. i 2 kwietnia 2004 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę i dupliką złożonymi w sekretariacie Sądu odpowiednio w dniu 10 grudnia 2003 r. i 8 lipca 2004 r.,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 12 maja 2005 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 W dniu 1 października 1999 r. ECI Telecom Ltd (zwana dalej „zgłaszającym") dokonała zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego w Urzędzie Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1), z późniejszymi zmianami.

2 Zgłoszony znak towarowy to oznaczenie słowne Hi-FOCuS.

3 Towary i usługi, dla których dokonano zgłoszenia znaku towarowego, należą do klasy 9 i 38 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., zrewidowanego i zmienionego, i odpowiadają następującemu opisowi:

— klasa 9: „Systemy telekomunikacyjne i komutacyjne służące do transmisji różnych usług telefonicznych i składające się ze skalowanego szerokopasmowego systemu dostępu; systemy telekomunikacyjne wykorzystujące technologię na bazie miedzi; systemy telekomunikacyjne wykorzystujące włókna optyczne;

systemy telekomunikacyjne i komutacyjne wykorzystujące asynchroniczny tryb transmisji; systemy telekomunikacyjne do transmisji różnych usług telefonicznych pomiędzy siecią lokalną a abonentem, wraz z centralą telefoniczną i modułem abonenckim";

— klasa 38: „Transmisja różnych usług telefonicznych w skalowanym szerokopasmowym systemie dostępu; transmisja telekomunikacyjna wykorzystująca technologię na bazie miedzi; transmisja telekomunikacyjna w systemach włókien optycznych; transmisja telekomunikacyjna i usługi komutacyjne wykorzystujące asynchroniczny tryb transmisji; usługi telefoniczne pomiędzy siecią lokalną a abonentem wraz z centralą telefoniczną i modułem abonenckim".

4 Zgłoszenia dokonano w języku angielskim. Język francuski został wskazany jako drugi język na podstawie art. 115 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94.

5 Zgłoszenie zostało opublikowane w *Biuletynie Wspólnotowych Znaków Towarowych* nr 41/00 z dnia 22 maja 2000 r.

6 W dniu 18 lipca 2000 r. Focus Magazin Verlag GmbH wniósł na podstawie art. 42 rozporządzenia nr 40/94 sprzeciw wobec rejestracji zgłoszonego znaku. Sprzeciw został oparty na krajowym słownym znaku towarowym FOCUS, zarejestrowanym w Niemczech w dniu 23 maja 1996 r. pod nr 394 07 564 dla towarów i usług należących do klas 3, 5, 6, 7, 8, 9, 14, 15, 18, 20, 21, 24, 25, 26, 28, 29, 30, 33, 34, 36, 38, 39, 41 i 42.

7 Sprzeciw został wniesiony wobec wszystkich towarów i usług wskazanych w zgłoszeniu wspólnotowego znaku towarowego i oparty na wszystkich towarach i usługach objętych wcześniejszym znakiem towarowym. W sprzeciwie skarżąca powołała względne podstawy odmowy rejestracji wskazane w art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 40/94.

8 Sprzeciw zawierał tytułem dowodu rejestracji wcześniejszego znaku towarowego świadectwo rejestracji niemieckiego znaku towarowego, na którym został oparty sprzeciw, dostarczony w języku niemieckim, oraz świadectwo rejestracji międzynarodowego znaku towarowego FOCUS o numerze 663 349, którego właścicielem była również skarżąca, sporządzone w języku francuskim. Skarżąca wskazała język francuski jako język postępowania.

9 W dniu 19 września 2000 r. Wydział Sprzeciwów wyznaczył skarżącej termin na dostarczenie wykazu towarów i usług we wspomnianym języku do dnia 19 listopada 2000 r., w przeciwnym razie sprzeciw zostanie odrzucony jako niedopuszczalny. Na dokumencie, w którym wyznaczono termin, znajdowała się wzmianka „Powiadomienie wnoszącego sprzeciw o brakach stwierdzonych w sprzeciwie {zasada 15 i 18 [ust.] 2 rozporządzenia [Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, str. 1)]}".

10 Faksem z dnia 27 września 2000 r. skarżąca poinformowała OHIM o fakcie, że wymagane tłumaczenie przedłożyła już wraz ze sprzeciwem. Ponownie dostarczyła świadectwo rejestracji międzynarodowego znaku towarowego nr 663 349, zaznaczając, że chodzi o oficjalne tłumaczenie międzynarodowej rejestracji niemieckiego znaku towarowego, na którym został oparty sprzeciw, sporządzone przez Światową Organizację Własności Intelektualnej (WIPO).

11 W dniu 15 stycznia 2001 r. Wydziału Sprzeciwów skierował do skarżącej kolejny dokument zatytułowany „Powiadomienie wnoszącego sprzeciw o dacie otwarcia fazy kontradyktoryjnej postępowania w sprawie sprzeciwu i o terminie na przedstawienie

stanu faktycznego, dowodów i argumentów na poparcie sprzeciwu (zasada 19 [ust.] 1, zasada 16 [ust.] 3, zasada 17 [ust.] 2 i zasada 20 [ust.] 2 rozporządzenia [nr 2868/95])". Do dokumentu tego była dołączona nota wyjaśniająca dotycząca dowodów, które należy dostarczyć na poparcie sprzeciwu.

12 Pismem z dnia 21 marca 2001 r. zgłaszający poinformował skarżącą o swoim życzeniu polubownego rozwiązania sporu.

13 W dniu 15 maja 2001 r. skarżąca dostarczyła uzupełniające dokumenty dotyczące stanu faktycznego, dowodów i argumentów na poparcie swojego sprzeciwu.

14 W dniu 12 lipca 2001 r. OHIM poinformował skarżącą, że przekazał wspomniane dokumenty zgłaszającemu, zaznaczając przy tym jednak, że ponieważ skarżąca nie dostarczyła kompletnego tłumaczenia na język postępowania świadectwa rejestracji jedynego znaku towarowego, na którym został oparty sprzeciw, tj. niemieckiego znaku towarowego nr 394 07 564, OHIM podejmie decyzję w sprawie sprzeciwu.

15 W dniu 16 lipca 2001 r. skarżąca ponownie przesłała do OHIM swoje pismo z dnia 27 września 2000 r., zgodnie z którym wykaz towarów i usług wcześniejszego niemieckiego znaku towarowego odpowiadał wykazowi międzynarodowego znaku towarowego. Podkreśliła ona, że świadectwo rejestracji międzynarodowej wymieniało w sposób wyraźny wcześniejszy niemiecki znak towarowy jako znak podstawowy, jak również datę pierwszeństwa, oraz że świadectwo rejestracji wcześniejszego znaku towarowego zawierało wszystkie informacje wraz ze standardowymi kodami, wobec czego zgłaszający mógł zapoznać się ze wszystkimi koniecznymi informacjami.

16 Decyzją z dnia 27 sierpnia 2001 r. Wydział Sprzeciwów odrzucił sprzeciw na tej podstawie, że nie dostarczając kompletnego tłumaczenia świadectwa rejestracji swojego niemieckiego znaku towarowego, skarżąca nie przedstawiła dowodu istnienia swojego wcześniejszego znaku towarowego. Wydział ten uznał, że odesłanie do wykazu towarów i usług objętych znakiem międzynarodowym nie może być uważane za kompletne tłumaczenie na język francuski niemieckiego świadectwa rejestracji.

17 W dniu 15 października 2001 r. skarżąca wniosła do OHIM na podstawie art. 57–62 rozporządzenia nr 40/94 odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów. W załączniku do odwołania znajdowało się francuskie tłumaczenie niemieckiego świadectwa rejestracji wcześniejszego znaku towarowego.

18 Decyzją z dnia 30 kwietnia 2003 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją"), czwarta izba odwoławcza odrzuciła odwołanie. Izba stwierdziła, że skarżąca była zobowiązana przedstawić dowód istnienia swojego wcześniejszego znaku towarowego poprzez dostarczenie tłumaczenia świadectwa rejestracji i że dowód przedstawiony w tym względzie był niewystarczający. Poza tym izba odwoławcza uznała, że OHIM nie był zobowiązany do powiadamiania wnoszącego odwołanie, że któryś dokument lub jego tłumaczenie nie był wystarczający dla wykazania wcześniejszego prawa. Ponadto izba odwoławcza odmówiła uwzględnienia tłumaczenia niemieckiego świadectwa rejestracji, przedstawionego po raz pierwszy dopiero przed nią.

Żądania stron

19 Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Wydziału Sprzeciwów;

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— nakazanie OHIM rozstrzygnięcia w sprawie z uwzględnieniem orzeczenia Sądu;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

20 OHIM wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

W przedmiocie dopuszczalności trzeciego żądania skarżącej

21 W trzecim żądaniu skarżąca wnosi do Sądu o nakazanie OHIM rozstrzygnięcia w spawie z uwzględnieniem orzeczenia Sądu.

22 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 63 ust. 6 rozporządzenia 40/94 OHIM zobowiązany jest do podjęcia niezbędnych środków w celu

zastosowania się do orzeczenia sądu wspólnotowego. Nie ma zatem potrzeby, aby Sąd kierował nakaz do OHIM. OHIM jest bowiem zobowiązany do wyciągnięcia konsekwencji z sentencji i uzasadnienia wyroków Sądu [wyroki Sądu z dnia 31 stycznia 2001 r. w sprawie T-331/99 Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld przeciwko OHIM (Giroform), Rec. str. II-433, pkt 33, z dnia 27 lutego 2002 r. w sprawie T-34/00 Eurocool Logistik przeciwko OHIM (EUROCOOL), Rec. str. II-683, pkt 12, i z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie T-129/01 Alejandro przeciwko OHIM — Anheuser-Busch (BUDMEN), Rec. str. II-2251, pkt 22].

23 Trzecie żądanie skarżącej jest zatem niedopuszczalne.

Co do istoty sprawy

24 W uzasadnieniu swojej skargi skarżąca powołuje zasadniczo trzy zarzuty oparte, po pierwsze, na nieuwzględnieniu przez Wydział Sprzeciwów dostarczonych dowodów, po drugie, naruszeniu obowiązku zbadania dowodów przedstawionych przez nią przed izbą odwoławczą i po trzecie, nieprzestrzeganiu zasad dowodu istnienia wcześniejszego znaku towarowego.

25 Na początek należy zbadać zarzut drugi.

Argumenty uczestników

26 Skarżąca utrzymuje, że dowód wcześniejszego prawa może być dostarczony jeszcze na etapie odwołania do izby odwoławczej.

27 Zasady 16–20 rozporządzenia nr 2868/95, które ograniczają okres, w którym dowód może być dostarczony, stosują się bowiem wyłącznie do postępowania w sprawie sprzeciwu. Ponadto zasada skutecznej ochrony prawnej zostałaby naruszona, jeżeli nie byłoby możliwe przedstawienie innych dowodów istnienia wcześniejszego znaku towarowego w postępowaniu odwoławczym.

28 Skarżąca utrzymuje, iż z wyroku Sądu z dnia 23 września 2003 r. w sprawie T-308/01 Henkel przeciwko OHIM — LHS (UK) (KLEENCARE), Rec. str. II-3253, wynika, że dowód istnienia wcześniejszego znaku towarowego może być dostarczony na etapie odwołania. Uwzględnienie lub nieuwzględnienie nowych dowodów jest niemniej jednak uzależnione od oceny danego przypadku, która w niniejszej sprawie powinna prowadzić do uwzględnienia przedstawionego tłumaczenia.

29 Zdaniem skarżącej nieuwzględnienie nowych dowodów i okoliczności faktycznych zamiast zmniejszyć obciążenie pracą OHIM, wręcz je zwiększy, co jest sprzeczne z zasadą bezpieczeństwa prawnego. Jeżeli bowiem sprzeciwy miałaby być odrzucane z powodu zwykłych braków formalnych, właściciel wcześniejszego znaku towarowego mógłby natychmiast wnieść wniosek o unieważnienie na podstawie art. 52 i 55 rozporządzenia nr 40/94, co w konsekwencji spowodowałoby ponowne badanie wszystkich okoliczności faktycznych.

30 Ponadto ponieważ zgłaszający nie zaprzeczył w pierwszej instancji istnieniu wcześniejszego znaku towarowego, również on powinien zaakceptować przedstawienie innych dowodów. Rozważenie interesów przewidziane przez art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 wymagało zatem uwzględnienia tłumaczenia niemieckiego świadectwa rejestracji. Ponieważ skarżąca przedstawiła dowody w postępowaniu w sprawie sprzeciwu, chociaż w języku niebędącym językiem postępowania, jest słusznym pozwolić jej na przedłożenie odpowiedniego tłumaczenia na etapie odwołania. Ostatecznie zgłaszający może również skorzystać z prawa skargi do Sądu, wobec czego jego prawa obrony nie są naruszone.

31 OHIM uważa, że ww. wyrok w sprawie KLEENCARE nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie. Mianowicie uwzględnienie sytuacji faktycznej i prawnej w chwili wydania decyzji izby odwoławczej nie może w konsekwencji powodować naprawy braków proceduralnych lub uzupełnienia akt poza wyznaczonym terminem. W postępowaniach inter partes uprawnienia dyskrecjonalne przysługują OHIM w odniesieniu do dopuszczalności nowych faktów lub dowodów tylko wtedy, jeżeli wcześniej nie wyznaczył terminu dla ich przedstawienia, co nie miało miejsca w niniejszym przypadku. Taką wykładnię potwierdza wyrok Sądu z dnia 23 października 2002 r. w sprawie T-388/00 Institut für Lernsysteme przeciwko OHIM — Educational Services (ELS), Rec. str. II-4301, pkt 29, dotyczący przedstawienia dowodu używania wcześniejszego znaku towarowego [wyrok Sądu z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie T-232/00 Chef Revival USA przeciwko OHIM — Massagué Marín (Chef), Rec. str. II-2749].

32 OHIM podnosi, że jeżeli strony mogłyby naprawiać nieprzestrzeganie terminów przed pierwszą instancją OHIM, przedstawiając nowe fakty lub dowody po raz pierwszy przed izbą odwoławczą, procedura rejestracji wspólnotowych znaków towarowych znacznie by się przedłużyła, co naruszałoby zasadę bezpieczeństwa prawnego.

33 Ponadto OHIM przypomina, że decyzje w sprawie sprzeciwu nie mają mocy wiążącej, podczas gdy decyzja o odrzuceniu wniosku o unieważnienie, która staje się ostateczna, jest decyzją prawomocną. Chodzi tu o dwie odrębne procedury będące przedmiotem regulacji wspólnotowej, a stanowisko skarżącej prowadzi do podważenia tego rozróżnienia.

34 Niedopuszczalne jest ograniczanie praw obrony zgłaszającego do wewnętrznej instancji odwoławczej OHIM [postanowienie Sądu z dnia 17 listopada 2003 r.

w sprawie T-235/02 Strongline przeciwko OHIM — Scala (SCALA), Rec. p. II-4903]. Ciągłość funkcjonalna pomiędzy instancjami OHIM wymaga, aby skutki prawne niedochowania terminu utrzymywały się przed izbą odwoławczą. Pominięcie jednej instancji z powodu dopuszczalności nowych argumentów w instancji odwoławczej nie może być kompensowane możliwością zwrócenia się do Sądu lub ewentualnie do Trybunału, ponieważ postępowanie przed sądem wspólnotowym jest znacznie bardziej złożone i kosztowne niż postępowanie administracyjne przed OHIM.

Ocena Sądu

35 W niniejszym przypadku bezspornym jest, że skarżąca przedstawiła wraz ze sprzeciwem niemieckie świadectwo rejestracji wcześniejszego znaku towarowego oraz sporządzone w języku francuskim świadectwo rejestracji swojego międzynarodowego znaku towarowego nr 663 349, opartego na wcześniejszym znaku towarowym. Bezspornym jest również, że skarżąca dostarczyła w załączeniu do odwołania od decyzji Wydziału Sprzeciwów francuskie tłumaczenie niemieckiego świadectwa rejestracji wcześniejszego znaku towarowego.

36 Ten ostatni dokument został przedstawiony przez skarżącą, ponieważ Wydział Sprzeciwów uznał, iż świadectwo rejestracji międzynarodowego znaku towarowego opartego na wcześniejszym krajowym znaku towarowym nie mogło być uważane za kompletne tłumaczenie na język postępowania niemieckiego świadectwa rejestracji, pomimo faktu, że skarżąca poinformowała go, że tłumaczenie sporządzone przez WIPO było tłumaczeniem oficjalnym międzynarodowej rejestracji niemieckiego znaku towarowego, na którym został oparty sprzeciw.

37 Sąd przypomina, że z ciągłości funkcjonalnej między instancjami OHIM wynika, że w zakresie zastosowania art. 74 ust. 1 in fine rozporządzenia nr 40/94 izba odwoławcza jest zobowiązana do oparcia swojej decyzji na wszelkich elementach stanu faktycznego i prawnego, które zainteresowana strona przedstawiła bądź to w postępowaniu przed jednostką orzekającą w pierwszej instancji, bądź — jedynie z zastrzeżeniem ust. 2 tego artykułu — w postępowaniu odwoławczym (ww. wyrok w sprawie KLEENCARE, pkt 32). W związku z tym, inaczej niż twierdzi OHIM w odniesieniu do postępowania inter partes, funkcjonalna ciągłość między instancjami OHIM nie skutkuje niedopuszczalnością w świetle art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 powoływania się przez stronę na okoliczności faktyczne lub prawne przed izbą odwoławczą, jeżeli strona nie przedstawiła tych okoliczności przed składem orzekającym w pierwszej instancji w terminach do tego wyznaczonych w tej instancji. Funkcjonalna ciągłość między instancjami OHIM skutkuje — wręcz przeciwnie — tym, że dopuszczalne jest, aby taka strona powołała się na takie okoliczności przed izbą odwoławczą, z zastrzeżeniem stosowania w tej instancji art. 74 ust. 2 tego rozporządzenia [wyrok Sądu z dnia 10 listopada 2004 r. w sprawie T-164/02 Kaul przeciwko OHIM — Bayer (ARCOL), dotychczas niepublikowany w Zbiorze, pkt 29].

38 W konsekwencji, skoro w niniejszej sprawie przedłożenie odnośnego dokumentu nie było spóźnione w rozumieniu art. 74 ust. 2 rozporządzenia 40/94, lecz zostało dokonane w załączniku do pisemnego stanowiska złożonego w izbie odwoławczej w dniu 15 października 2001 r., czyli z zachowaniem terminu czterech miesięcy przewidzianego w art. 59 rozporządzenia nr 40/94, to nie mogła ona odmówić uwzględnienia tego dokumentu.

39 W tych okolicznościach nie jest istotne odesłanie poczynione przez OHIM do ww. wyroku w sprawie Chef, który dotyczył nie dowodów przedstawionych przed izbą odwoławczą, lecz kwestii, czy Wydział Sprzeciwów był zobowiązany powiadomić wnoszącego sprzeciw o braku polegającym na nieprzedstawieniu przez niego w wyznaczonym w tym celu terminie tłumaczenia świadectwa rejestracji wcześniejszego krajowego znaku towarowego. Ponadto w tej sprawie Sąd nie uznał

za konieczne orzekania w kwestii, czy i w jakim zakresie okoliczności faktyczne lub prawne przedstawione po upływie terminu wyznaczonego mogły lub nie mogły zostać uwzględnione przez OHIM na podstawie art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94, ponieważ wnoszący sprzeciw nie przedstawił tłumaczenia także po upływie terminu (ww. wyrok w sprawie Chef, pkt 63–65).

40 Nie można także uwzględnić poczynionego przez OHIM odesłania do ww. wyroku w sprawie ELS, dotyczącego przedstawienia dowodu używania wcześniejszego znaku towarowego po upływie terminu wyznaczonego przez OHIM przed Wydziałem Sprzeciwów, ponieważ jeżeli dowody zostały przedstawione przed izbą odwoławczą w terminie, izba odwoławcza jest zobowiązana do ich uwzględnienia przy rozpatrywaniu odwołania (ww. wyroki w sprawie KLEENCARE, pkt 32, i w sprawie ARCOL, pkt 29). W każdym razie należy przypomnieć, że w niniejszym przypadku skarżąca przedstawiła w terminie już przed Wydziałem Sprzeciwów dowód istnienia jej wcześniejszego prawa, a następnie przed izbą odwoławczą dodatkowe tłumaczenie, ponieważ Wydział Sprzeciwów nie uznał międzynarodowego świadectwa rejestracji za kompletne tłumaczenie wcześniejszego znaku towarowego.

41 Nie jest również istotne odwołanie się przez OHIM do ww. postanowienia w sprawie SCALA. W tej sprawie skarżąca przedstawiła bowiem niezbędne dokumenty i tłumaczenia po raz pierwszy przed Sądem, podczas gdy w niniejszym przypadku przedstawienie i uwzględnienie odnośnego tłumaczenia przed izbą odwoławczą pozwoliło zgłaszającemu na wykonanie jego praw obrony w postępowaniu inter partes, a izbie odwoławczej na wystarczające upewnienie się co do faktycznego istnienia powołanych praw (ww. postanowienie w sprawie SCALA, pkt 45). Poza tym nie można wykluczyć ze względu na rodzaj międzynarodowego świadectwa rejestracji, sporządzonego w języku postępowania, że wraz z niemieckim świadectwem rejestracji sporządzonym w języku niemieckim pozwoliłoby ono zgłaszającemu na wykonanie jego praw obrony w postępowaniu inter partes przed Wydziałem Sprzeciwów, a izbie odwoławczej na wystarczające upewnienie się co do faktycznego istnienia powołanych praw.

42 Ponadto nie można w niniejszym przypadku przyjąć argumentu OHIM, że procedura rejestracji wspólnotowych znaków towarowych doznałaby znacznego przedłużenia, jeżeli strony mogłyby przedstawiać okoliczności faktyczne lub dowody po raz pierwszy również przed izbą odwoławczą. Wręcz przeciwnie, ponieważ wiele zgodnych dowodów istnienia wcześniejszego prawa zostało przedstawionych w postępowaniu przed Wydziałem Sprzeciwów, fakt odmowy przyjęcia dodatkowego tłumaczenia przedłożonego przed izbą odwoławczą w konsekwencji pociągnął za sobą przedłużenie tego postępowania.

43 Z powyższego wynika, że nie uwzględniając dokumentu przedstawionego przed nią przez skarżącą w terminie wyznaczonym przez art. 59 rozporządzenia nr 40/94, izba odwoławcza naruszyła art. 74 tego rozporządzenia. W konsekwencji należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji, bez konieczności orzekania przez Sąd w przedmiocie innych zarzutów oraz dopuszczalności żądania stwierdzenia nieważności decyzji Wydziału Sprzeciwów.

W przedmiocie kosztów

44 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

45 Ponieważ OHIM przegrał sprawę, zgodnie z żądaniem skarżącej należy obciążyć go kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI (trzecia izba)

orzeka, co następuje:

1) **Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej izby odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 30 kwietnia 2003 r. (sprawa R 913/2001-4).**

2) **Strona pozwana zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Jaeger Tiili Czúcz

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 9 listopada 2005 r.

Sekretarz

E. Coulon

Prezes

M. Jaeger